
de
Gouden
Kandelaar

**HET KONINKRIJK, DE KRACHT
EN DE HEERLIJKHEID**

Deel 1

T. Austin-Sparks

aflevering 54

DE ROEPING VAN DE GEMEENTE

“Toen werd Jezus door de Geest naar de woestijn geleid om verzocht te worden door de duivel ... Wederom nam de duivel Hem mede naar een zeer hoge berg en hij toonde Hem al de koninkrijken der wereld en hun heerlijkheid, en zeide tot Hem: Dit alles zal ik U geven, indien Gij U nederwerpt en mij aanbidt. Toen zeide Jezus tot hem: Ga weg, satan! Er staat immers geschreven: De Here, uw God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen” (Mat. 4:1,8-10).

“... en leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. Want Uwer is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen” (Mat. 6:13).

“Want Uwer is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid.”

Hoewel sommigen van mening zijn dat deze woorden niet in de bijbel thuishoren, geloof ik dat ze van het allergrootste belang zijn en ik heb geprobeerd dit belang door het Woord zelf aan te tonen, door het schriftgedeelte uit Mattheüs 4 er naast te zetten. De meesten van u hebben ongetwijfeld gezien dat deze beide gedeelten elkaar aanvullen en bij elkaar horen. We willen ons daarom niet bezighouden met technische zaken als de verschillen tussen de diverse handschriften, maar de geestelijke waarde en betekenis van deze gedeelten zien.

We zullen niet gedetailleerd ingaan op wat wij “Het onze Vader” noemen, maar enkele belangrijke geestelijke kenmerken zien die naar voren komen in deze grote slotzin van dit gebed. “Leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. Want Uwer is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid” – het Koninkrijk, de kracht en de heerlijkheid zijn tot in eeuwigheid van de Here.

Waar het om gaat in de verzoeking

Het eerste wat we willen opmerken is de betekenis van dat kleine voegwoordje “want”. “Verlos ons van de boze, want van U is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid.” Plaats dat in hoofdstuk vier, waar de satan de Here Jezus al de koninkrijken der wereld en hun heerlijkheid aanbiedt. Het antwoord van de Here Jezus uit de Schrift is: “De Here, uw God, zult gij

aanbidden en Hem alleen dienen.” Dat heeft alles te maken met die uitspraak uit hoofdstuk zes: “Want Uwer is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid.” Breng ons niet in verzoeking, maar red ons uit de handen van de boze, want Uwer is het Koninkrijk. Als je de woorden zo letterlijk vertaalt, kom je dichterbij hun betekenis. Verzoeking, in dit verband gezien vanuit het standpunt van de boze, heeft als doel ons zover te brengen dat we het Koninkrijk als iets van deze wereld zien, waardoor we het Koninkrijk zoals God het ziet, verliezen. Dat is nu precies wat het in het geval van de Here Jezus betekende. Dat is de essentie van de druk en de aanvallen van de vijand. Hij wil ons naar beneden trekken en ons in het compromis brengen van een gemakkelijker weg, door ons een koninkrijk hier en nu te geven, aards en tijdelijk, en ons zo dat heerlijke dat God voor ons in de hemel heeft weggelegd, te doen missen. Dat is het doel van alle beproevingen die satan op onze weg brengt. Dat was ook zijn doel bij de Here Jezus. Maar de Here Jezus doorzag de strategie van de vijand en zijn pogingen. Hij zag waar het de satan om ging toen deze Hem iets zichtbaars aanbood, iets tastbaars, iets groots wat aanwezig was. En er was geen lijden, geen offer voor nodig. Maar het kwam in de plaats van dat eeuwige in de hemelen, dat nu echter veel zou kosten. Omdat de Here Jezus dit erachter zag liggen, en misschien ook omdat Hij bang was dat Zijn gemeente de strategie van de vijand niet zou doorzien, zei Hij tegen de gemeente: “Bidt gij dan aldus: Leid ons niet in verzoeking, maar doe ons ontkomen aan de boze.” Met andere woorden: “Red ons, zodat we niet ten prooi zullen vallen aan dit subtiele, dat ons onder intense druk zou doen wegvallen van het Koninkrijk, dat onzichtbaar, hemels en eeuwig is, om ons in plaats daarvan iets hier en nu aan te bieden dat er wel prachtig uitziet, maar in werkelijkheid onder het goddelijk oordeel zal komen en vernietigd zal worden en zal blijken een leeg surrogaat te zijn voor dat grote en heerlijke, dat U bereid heeft voor degenen die U liefhebben.”

Hierin ligt voor ons een heel concrete boodschap. Ik twijfel er niet aan dat dit ons allemaal treft, want wij kennen allen die druk, die verzoeking van de vijand. Die is voortdurend om ons heen. Ja, en als de tegenstand het sterkst is, het kwade zeer intens, het lijden op zijn zwaarst en als de weg die voor ons ligt klaarblijkelijk de weg van het kruis is, van verwerping, vervreemding en eenzaamheid, dan neemt de suggestie van de vijand om een andere weg te kiezen, om hier en nu iets te hebben, in kracht toe. Als we maar iets zouden laten gaan en op een lager niveau zouden komen, als we maar een minder radicale positie zouden innemen, dan kunnen we al iets hebben. Dan kunnen we iets van de heerlijkheid van deze wereld hebben, dan kunnen wij *nu* een koninkrijk hebben. Zo probeert hij ons voortdurend in een positie te manoeuvreren waar hij ons met deze vurige pijl uit kan schakelen en van het Koninkrijk beroven. De Here Jezus zei tot de zijnen: “Wees niet bevreesd, gij klein kuddeke! Want

het heeft uw Vader behaagd u het Koninkrijk te geven” (Luc. 12:32); maar satan probeert ons ook voortdurend een koninkrijk aan te bieden.

De roeping van de gemeente

Dit is nog maar een aspect van de boodschap die er in deze woorden verborgen ligt. Elk woord dat over de lippen van de Here Jezus kwam, hoe simpel ook, had een geweldig diepe, goddelijke betekenis, die veel verder ging dan wat je zo oppervlakkig zag. Zo ligt ook hier in deze woorden van het “Onze Vader”, die misschien wel de meest gebruikte woorden zijn die over de lippen van een christen komen, een geweldige betekenis. Deze betekenis wordt onvoldoende gezien, maar komt duidelijker naar voren als we die twee schriftgedeelten uit hoofdstuk 4 en 6 naast elkaar leggen, zoals we dat gedaan hebben. Voor mij staat daar zo duidelijk dat de Here Zijn volk oproept te bidden en in dat gebed een bepaalde positie in te nemen. Die positie wordt gesteld als een standpunt dat men inneemt voor Gods rechten tegenover de valse claim van de tegenstander, een claim op kracht, op gezag, op het recht om te geven, en op heerlijkheid. Aan de ene kant laat hij zich zien, als iemand die een positie inneemt van grote macht en kracht en hij probeert met zijn kracht te pronken, om ons daarvan bewust te maken met betrekking tot zijn positie en dat uiteraard alleen voor zijn eigen heerlijkheid. Aan de andere kant is God. Hij gaat er niet prat op wie Hij is, en spreidt Zijn gezag en macht en heerlijkheid niet tentoon. Tussen deze twee in staat de gemeente – het volk van God staat in de kloof – en dit gebed brengt de gemeente in eenzelfde positie als die van de Here Jezus in de woestijn. Daar zien we aan de ene kant de satan staan, die zijn macht en kracht ten toon spreidt, zijn rechten, wat hij al niet kan doen, en zijn heerlijkheid; aan de andere kant God! Maar waar is de manifestatie van Zijn kracht en macht en heerlijkheid? Het is verborgen, het is niet zichtbaar. Daar tussenin, in de kloof, staat de Here Jezus. Hij wijst dat wat zichzelf demonstreert af en staat voor datgene wat niet gezien wordt, noch zich op dit moment manifesteert, maar wat voor Hem het allerbelangrijkste is, veel reëler dan wat de satan laat zien en wat bovendien eeuwig is. “De Here, uw God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen”; “want Uwer is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid.”

Het innerlijke karakter van het ware getuigenis en de kosten ervan

Maar zo’n standpunt innemen is enorm als je in een woestijn bent en niets hebt waarmee je je standpunt kunt bewijzen, en alles waar je je bewust van bent

is de felle en bittere aanval van de duivel in al zijn kracht en vertoon. Dat heeft te maken met een innerlijke relatie. Ziet u hoe belangrijk dit is? Waar het op neer komt, geliefden, is dat de gemeente geroepen is om in die kloof te staan en tegenover al het pralend vertoon van vermeende rechten, macht, kracht en heerlijkheid, een positie te blijven innemen van een vastbesloten afwijzen. Maar ten aanzien van die ongeziene, geestelijke, eeuwige, hemelse realiteit van het koninkrijk, de kracht en de heerlijkheid – nu nog niet openlijk ten toon gespreid, maar verborgen – te staan als een getuigenis. En als we dit zeggen, hebben we daarmee de roeping van de gemeente samengevat. In dit gebed in Mattheüs 6 plaatst de Here Jezus de gemeente in deze positie. Deze gebeden kun je persoonlijk bidden, maar, vergeet niet dat de Here Jezus niet gezegd heeft: “Bid gij dan aldus: *Mijn* Vader”. Nee, het is “*Onze* Vader”. De diepste en intiemste waarheid over de gemeente is dat het een geestelijk gezin is, wat inhoudt dat de heerlijkheid, de kracht en het Koninkrijk van de Vader de gemeente boven alles ter harte gaat.

Dit is niet iets tijdelijks, dit koninkrijk, deze kracht, deze heerlijkheid. Dit is iets wat van onze Vader is en wij hebben hier een innerlijke harterelatie mee. Dat bedoelde ik toen ik zei dat het een kwestie is van een innerlijke relatie. Onze Koning? Zeker, Hij is onze machtige Heerser in de hoge. Ja, dat is absoluut waar, maar zo wordt Hij hier niet gepresenteerd. “*Onze Vader*”: “Van U is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid”. Dit houdt in dat we elke relatie met die andere en met alles wat van hem is, concreet afwijzen.

Dit is wat ik wilde benadrukken. Wat is de roeping van de gemeente? In gebed de positie innemen die de Here Jezus haar gegeven heeft; in de kloof staan als een getuigenis tegen alles wat vertoon van pracht en praal van de boze is, en vóór dit feit: “Uwer is het Koninkrijk en de macht en de heerlijkheid.” Dat is geen getuigenis met woorden alleen. O, als alle mensen die deze woorden zo vaak gebruiken, misschien wel elke dag van hun leven, als formule, werkelijk de geestelijke betekenis ervan zouden verstaan en binnengaan, wat zou hun leven dan veranderen! Wat een strijd zou dat ook met zich meebrengen! U weet dat we in de geestelijke wereld geen uitspraak kunnen doen die werkelijkheid is in ons leven, of we worden op dat punt uitgedaagd. Formeel, vanuit een verstandelijk begrijpen of door iets uit het hoofd te leren, kunt u alle mogelijke dingen zeggen, zonder ooit zo’n uitdaging te onderkennen. Maar zodra u in de woestijn geleid wordt in de kracht van de heilige Geest en iets zegt dat de machten en krachten beroert, wordt uw getuigenis “Uwer is het Koninkrijk” iets dreigends. Er zullen tijden zijn dat de vijand woedend en met geweld probeert u daarvan af te brengen en dat u op de knieën moet worstelen om die positie te behouden – Uwer is het Koninkrijk! Hoe dan ook, het Koninkrijk is van U! Van U is ook de kracht! En de heerlijkheid! Daarom zijn wij hier op aarde, om die positie voor God te blijven innemen. Dit

punt gaat voor veel kinderen Gods in onze tijd heel concreet worden, zowel in letterlijke als in geestelijke zin.

De strijd om de wereldheerschappij

Kijk nog eens goed naar deze drie woorden – Koninkrijk, kracht, en heerlijkheid. Ze vertegenwoordigen twee geschiedenissen van eeuwigheid naar eeuwigheid. Aan de ene kant zien we de satan, die een koninkrijk zoekt, de wereldheerschappij, een verschrikkelijke macht ten toon spreiden. Kijk eens goed om u heen. Wat een ontzaglijke kracht, meedogenloos, schrikbarend, en het doel daarvan is de wereldheerschappij. Zo is het alle eeuwen door geweest. Satan die zijn koninkrijk probeert te bouwen en daarom zijn macht ten toon spreidt om voor zichzelf naam te maken, heerlijkheid. Zien we dat niet weergegeven in enkele belangrijke geschiedenissen in de bijbel? Is dat niet wat we in Egypte zien? Een koninkrijk, een rijk van absolute heerschappij op aarde, macht en machtsvertoon, heerlijkheid, en dat alles ten koste van wat van God was. Immers, het uitverkoren zaad werd onder die macht en dat koninkrijk gebracht om tot instrument te worden gemaakt van de heerlijkheid. Ook de pyramiden zijn een blijvend monument van het feit dat een grote wereldmacht iets wat van God was voor zijn eigen glorie aanwendde. Van Babylon kan hetzelfde worden gezegd. “Is dit niet het grote Babel, dat ik gebouwd heb tot een koninklijke woonstede door de sterkte mijner macht en tot eer mijner majesteit?” zei Nebukadnezar. Daniël zei, toen hij de droom uitlegde: “God heeft u het koningschap, macht, sterkte en eer geschonken”, maar dat koninkrijk, dat heidense koninkrijk, eigende de koning zich toe voor de heerlijkheid van een mens en niet voor die van God. Dat was de uitleg van de droom. Nebukadnezar werd verstoten uit de gemeenschap der mensen en zijn verblijf was bij het gedierte des velds, omdat hij God niet de heerlijkheid gaf in zijn koninkrijk. Toen hij weer terugkwam nadat zijn verstand in hem was teruggekeerd en opnieuw Babel doorwandelde, kwam zijn lofprijzing hierop neer: deze God des hemels is de enige God.

Zo zouden we de hele geschiedenis door kunnen gaan en het telkens weer opnieuw zien. Maar in onze tijd* treedt het waarschijnlijk openlijker aan de dag dan ooit tevoren. Een koninkrijk, de wereldheerschappij, een openlijk tentoon spreiden van een verschrikkelijke satanische macht, alles uiteindelijk voor de heerlijkheid van de satan in de antichrist, zodat hij, als hij zich zet in de tempel van God, beweert God te zijn en zo Gods plaats neemt. Een koninkrijk, kracht en heerlijkheid in de plaats van God.

* De Tweede Wereldoorlog

Nu heb ik gezegd dat velen van Gods kinderen in deze tijd hier recht tegenin gaan, zowel letterlijk als geestelijk. In hoeverre allen betrokken zullen worden bij de uiterlijke en letterlijke uitdrukking hiervan, weten we niet, maar we zijn wel allen geestelijk betrokken bij deze zaak. Het gaat om ontzagwekkende dingen.

Dan is er de andere kant – *Zijn Koninkrijk, Zijn kracht, Zijn heerlijkheid*. Maar we worden nu getoetst en beproefd op het feit dat Zijn Koninkrijk nu geen zichtbaar koninkrijk is. Zijn kracht is nu geen kracht die uiterlijk tentoon-
gespreid wordt. Zijn heerlijkheid nu is iets in het hart, in een geestelijke relatie en kennis van Hemzelf. Het is hoe Hij is, zoals wij weten dat Hij is. Daarvoor moet de gemeente staan tegenover dat andere. Het raakt ons leven van elke dag. We moeten er goed van doordrongen zijn dat we te allen tijde onder intense beproevingen kunnen standhouden en zeggen: “Uwer is het Koninkrijk.” Vraag vrienden in Europa of het in deze tijd* eenvoudig is dat te zeggen, terwijl de vloed van ongerechtigheid over Europa stroomt en zijn verwoestend en duivels werk doet zonder dat het tegengehouden schijnt te kunnen worden, zonder dat de hemel ingrijpt. Het schijnt dat ze kunnen doen wat ze willen. Vraag dan deze kinderen Gods of het eenvoudig is te zeggen: “Niettemin is het Koninkrijk van U, en van U is de kracht, en van U is de heerlijkheid!” Het is een zeer actuele vraag. Hieruit blijkt ons geloof. Dat is onze roeping, dat we op geestelijke wijze in de hemelse gewesten in de bres staan voor God en dit getuigenis in geest en geloof vasthouden.

Een slotwoord

Laten we ons afkeren van alle romantische elementen (als die er al zijn) van een grootse wereldsituatie, en zien dat dit alles te maken heeft met ons persoonlijk leven. Het is de allerbelangrijkste vraag bij al onze persoonlijke beproevingen, ons lijden, onze verdrukkingen en alles wat we van de hand van de vijand ondervinden. Dit schuilt achter al onze verzoeking, want alle verzoeking komen in feite op hetzelfde neer. Het enige doel er achter is ons te dwingen, ons te verlokken om het hemelse prijs te geven voor iets wat we hier en nu kunnen krijgen. Dat ligt ten grondslag aan alle beproeving. U weet maar al te goed dat, temidden van tegenslag en moeilijkheden, in het verborgene van ons hart altijd weer die vraag opkomt: “Moet dat nu echt? Is dat nu wel nodig? Zijn we niet te radicaal, te hemels? Zou er niet meer bereikt kunnen worden als we een beetje een compromis aangingen?” (uiteraard gebruiken we dat woord niet). Ja, daar heb je het: iets toegeven, iets de pas

* De Tweede Wereldoorlog

vertragen, iets kalmer aan doen. Dat is in de een of andere vorm de kern van al onze verzoeken. De vraag hierbij is of wij staan voor Gods rechten of voor iets voor onszelf.

Dit is de kern van die verzoeking van de Here Jezus in de woestijn. Om vast te blijven staan voor de rechten van de Vader tot het heerlijke einde toe, moest Hij vastberaden weigeren te luisteren naar suggesties die Hem voordeel zouden brengen, moeilijkheden zouden besparen en Zijn weg gemakkelijker maken. Toen de duivel Hem al de koninkrijken der wereld en hun heerlijkheid in één ogenblik liet zien, zei hij: “Dit alles zal ik U geven.” De Here Jezus weigerde. “Van *U* is het Koninkrijk!” In Daniël vinden we hetzelfde: “Het Koninkrijk is van de Here, Hij geeft het koninkrijk aan wie Hij wil; Hij zal het aan de heiligen geven.” Daar wachten we op, daar staan we voor. Al het andere wijzen we af. Wat de satan ons ook wil geven, het blijft maar een heel armzalig substituuut.

Ik vraag me af of u het belang van deze woorden ziet. Het komt eenvoudig hier op neer: de gemeente is door de Here Jezus in een bepaalde positie geplaatst. Een positie van gebed en het onderpand van wat volledig uitgewerkt wordt in Efeze 6, de strijd tegen de overheden en machten, de wereldbeheersers dezer duisternis, de boze geesten in de hemelse gewesten. En daar krijgen we het gebod te bidden met aanhoudend bidden. De gemeente moet functioneren in het gebed tegen de aanmatiging, de demonstratie, de claim, de vertoning, de bluf van de boze, die daarmee beoogt ons op zijn grondgebied te trekken, zodat we onder zijn macht komen en hij ons kan gebruiken voor zijn heerlijkheid. Het is de taak van de gemeente dat te weerstaan, er volkomen los van te blijven en op Gods rechten te blijven staan. “Uwer is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid!” Dat is onze roeping. Er is veel meer over te zeggen, maar hier begint het, waar de Here Jezus door dit gebed Zijn volk in een getuigenis plaatst voor Gods rechten, stelling nemend tegen hem die de Here deze rechten wil ontnemen om ze zichzelf toe te eigenen. Moge de Here ons voor deze taak sterken.

DE HEERLIJKHEID GODS

“Toen werd Jezus door de Geest naar de woestijn geleid om verzocht te worden door de duivel ... Wederom nam de duivel Hem mede naar een zeer hoge berg en hij toonde Hem al de koninkrijken der wereld en hun heerlijkheid, en zeide tot Hem: Dit alles zal ik U geven, indien Gij U nederwerpt en mij aanbidt. Toen zeide Jezus tot hem: Ga weg, satan! Er staat immers geschreven: De Here, uw God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen. Toen liet de duivel Hem met rust en zie, engelen kwamen en dienden Hem” (Mat. 4:1, 8-10).

“... en leidt ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. Want Uwer is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen” (Mat. 6:13).

“Want niet aan engelen heeft Hij de toekomstige wereld, waarvan wij spreken, onderworpen. Maar, iemand heeft ergens betuigd, zeggende: Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, of des mensen zoon, dat Gij naar hem omziet? Gij hebt hem voor een korte tijd beneden de engelen gesteld, met heerlijkheid en eer hebt Gij hem gekroond, alle dingen hebt Gij onder zijn voeten onderworpen. Want bij dit: alle dingen [hem] onderworpen, heeft Hij niets uitgezonderd, dat hem niet onderworpen zou zijn. Doch thans zien wij nog niet, dat hem alle dingen onderworpen zijn; maar wij zien Jezus, die voor een korte tijd beneden de engelen gesteld was vanwege het lijden des doods, opdat Hij door de genade Gods voor een ieder de dood zou smaken, met heerlijkheid en eer gekroond. Want het voegde Hem, om wie en door wie alle dingen bestaan, dat Hij, om vele zonen tot heerlijkheid te brengen, de Leidsman hunner behoudenis door lijden heen zou volmaken” (Heb. 2:5-10).

Dit gedeelte van de Hebreeënbrief past bijzonder goed bij de schriftplaatsen uit het Mattheüsevangelie. In hoofdstuk 4 van Mattheüs zien we hoe de laatste Adam, de tweede Mens, door de hand van de boze, in verzoeken terecht komt. Hij wordt op hetzelfde principe verzocht als de eerste Adam, namelijk om iets van en voor Zichzelf en in Zichzelf te hebben, in plaats van ze te hebben in relatie met God op basis van geloof en afhankelijkheid. In dit verhaal triomfeert de laatste Adam, de tweede Mens, waar de eerste gefaald had, doordat Hij alles in God had en niets buiten Hem. Uit Zijn woorden: “Gij zult de Here uw God aanbidden en Hem alleen dienen” blijkt duidelijk dat Hij de rechten van God erkende en daarvoor stond.

Als we doorgaan naar hoofdstuk zes van Mattheüs is de Here omringd door de Zijnen en onderwijst Hij ze inzake het gebed. Dat gebed is niet bedoeld

om als formuliergebed voortdurend herhaald te worden, maar het is een samenvatting van de principes van het gebed. Hij besluit het gebed met dezelfde factoren als die we in hoofdstuk vier aantreffen. We zien daar de boze, de verzoeking door de hand van de boze en de erkenning van het feit dat alles in God is – “Uwer is het Koninkrijk, en de kracht en de heerlijkheid.” Door de woorden en geestelijke principes die daar uitgesproken worden, plaatst de Here Jezus Zijn eigen volk, Zijn gemeente, tegenover de boze, tegenover diens koninkrijk, macht en heerlijkheid, zoals we ook in hoofdstuk één al hebben gezegd. De gemeente moet dat allemaal afwijzen en zich tegelijk vasthouden aan de Vader, aan Zijn koninkrijk, Zijn macht en Zijn heerlijkheid, en daarvan getuigen. Wat we willen zeggen is dat dit de roeping van de gemeente is, in die kloof te staan, waar we aan de ene kant bepaalde claims, die met bluf en vertoon voortdurend door de boze beweerd worden, afwijzen en aan de andere kant verklaren wat Gods rechtmatige positie is en daaraan vasthouden, aan alles wat van Hem is: het Koninkrijk, de macht en de heerlijkheid. Zoals we al gezegd hebben daagt deze positie ons voortdurend op nieuwe terreinen van ons leven uit. In wezen gaat alles bij de roeping van de gemeente om deze positie. We willen daar nu wat verder op ingaan.

De positie van een gemeente geleid door de heilige Geest

Er zijn enkele dingen die ons daarbij kunnen helpen. Het eerste is de positie waarin de gemeente zich bevindt, wanneer zij geleid wordt door de heilige Geest. Er zijn heel wat verschillende ideeën over wat dat precies inhoudt. Vele daarvan zijn juist, vele ook twijfelachtig, maar dit ene is volkomen duidelijk.

1) In de kloof staan

“Toen werd Jezus door de Geest naar de woestijn geleid om verzocht te worden door de duivel.”

Een leven of een gemeente, geleid en bestuurd door de heilige Geest, wordt binnengebracht in de bres waar het getuigenis van Gods rechten, Gods eer, Gods heerlijkheid het belangrijkste van alles is. Dat is heel duidelijk een kenmerk van de heerschappij van de heilige Geest. Onder Zijn leiding is zo'n positie onvermijdelijk. Dat kan ons troosten in al onze beproevingen. Satan zou het liefst van onze beproeving en lijden een grond van beschuldiging maken. Hij insinueert dan dat er wel iets mis met ons zal zijn, omdat dit alles ons overkomt. De Here moet wel tegen ons zijn of op zijn minst reserves hebben; het gaat immers niet zoals het moet gaan. Maar de waarheid is precies

omgekeerd. Kijk maar naar Gods eigen Zoon in de woestijn, hoe Hij daar alleen is en in nood en onder de druk van de vijand. Ongetwijfeld lijdt Hij in Zijn ziel en is zwak in Zijn lichaam. Maar dit is nu juist een situatie die door de heilige Geest gecreëerd is tot een getuigenis voor de heerlijkheid Gods, voor het Koninkrijk Gods en voor de kracht Gods. Als we maar inzagen dat het dus juist iets groots is, iets heerlijks, om in een positie te zijn waar dat getuigenis als het ware van ons afhangt, tijdens hevige en verschrikkelijke aanvallen van de vijand. Zo is een gemeente die door de heilige Geest geleid wordt.

2) Een geestelijk koninkrijk

Het volgende punt, dat hier nauw mee samenhangt, is dat een leven of een volk, geregeerd en geleid door de heilige Geest, daar komt waar het Koninkrijk, de kracht en de heerlijkheid in wezen geestelijk zijn. Dat is een uitdaging. De gemeente heeft haar werkelijke, krachtige, effectieve getuigenis verloren omdat ze een tijdelijk, zichtbaar en tastbaar koninkrijk gezocht heeft en de kracht en de heerlijkheid die daarbij horen. Zo heeft de satan op dat punt de overwinning behaald. Zoals hij geprobeerd heeft Christus te overwinnen, heeft hij ook geprobeerd de gemeente te overwinnen. Helaas heeft hij in grote mate de overwinning behaald door de gemeente daar te brengen waar het gaat om een tegenwoordig koninkrijk, kracht en heerlijkheid hier en nu. Dat is wat men zoekt en waar men naar streeft, terwijl het ware Koninkrijk en de ware kracht en heerlijkheid geestelijk zijn en niet tijdelijk. Ze zijn hemels, niet aards. Dit Koninkrijk wordt niet onder de mensen openbaar als goddelijke uitingen, maar het wordt in de geestelijke wereld die achter de mensen ligt gemanifesteerd en slechts daar ten volle gewaardeerd en erkend.

Zie het voorbeeld van de Here Jezus in de woestijn. Deze hoofdstukken in het Mattheüsevangelie hebben allemaal te maken met het Koninkrijk. Het Koninkrijk was met Hem. De kracht was met Hem. De heerlijkheid was met Hem. “Wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd”, schrijft Johannes (Joh.1:14), “een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid.” Dat is niet de soort heerlijkheid die de mensen vandaag hier op aarde aanspreekt. De heerlijkheid waarmee zij pronken voor het oog van de wereld heeft niets van genade en waarheid in zich. Het is een ander soort heerlijkheid die bij de Here Jezus hoort, precies het tegenovergestelde van de heerlijkheid van deze wereld. Ze is vol van genade en waarheid en wordt niet door mensen die vleselijk denken en een wereldse mentaliteit hebben op prijs gesteld. De gemeente moet daar komen waar ze, net zoals haar Hoofd in de woestijn, ontdaan wordt van alles wat de mens een koninkrijk, kracht en heerlijkheid noemt. Maar niettemin laat ze een Koninkrijk, een kracht en een heerlijkheid zien die daar ver boven uitgaat, hoewel niet op prijs gesteld door de natuurlijke

mens. Het Koninkrijk Gods bestaat niet in eten en drinken. Satan zei: “Zeg dan, dat deze stenen broden worden.” Maar er staat: “Het Koninkrijk Gods bestaat niet in eten en drinken” (Rom. 14:17). De kracht is niet iets waarmee je vleeselijke overmacht over de mens demonstreert. Het is datgene waardoor de geestelijke machten onttroond en omver geworpen worden en daarom is de heerlijkheid ook geestelijk. Het Koninkrijk, de kracht en de heerlijkheid berustten bij Hem, maar werden niet openlijk getoond; ze waren verborgen. Alles berustte bij Hem, maar zodanig dat er geen enkele bevrediging voor het natuurlijke leven in lag. Satan was er op uit Hem zover te krijgen dat Hij Zijn ziel, Zijn

natuurlijke leven, Zijn mens-zijn als zodanig zou bevredigen. Hij weigerde echter zich op dat vlak te begeven en bewaarde Zijn hemelse relatie met Zijn Vader en daarin kwam het Koninkrijk en werden de kracht en de heerlijkheid gevoeld.

Dit waren de principes. De gemeente komt in dezelfde positie en staat als de Here Jezus vanwege het feit dat het in wezen “corporatief”^{***} is. Om die reden hebben we Hebrëeën 2 gelezen. Daar ziet u hoe ze één worden. “Want het voegde Hem, om wie en door wie alle dingen bestaan, dat Hij, om vele zonen tot heerlijkheid te brengen, de Leidsman hunner behoudenis door lijden heen zou volmaken. Want Hij, die heiligt, en zij, die geheiligt worden, zijn allen uit één.”

Dit brengt ons terug bij de woorden uit vers 6: “Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt of des mensen zoon, dat Gij naar hem omziet?”

In verband waarmee? In verband met het onderwerpen van “de toekomstige wereld, waarvan wij spreken.” We spreken niet tot engelen, maar tot mensen, maar we zien die “gezamenlijke mens” nog niet op die plaats die God voor hem bestemd heeft. Maar wij zien de Mens, in wie alle andere mensen gevonden worden. We zien Hem daar en zo gaat Hij voor en zij volgen. Zij komen in dezelfde positie als waarin Hij geleid werd, met hetzelfde doel: het Koninkrijk, de kracht en de heerlijkheid, met Hem en in Hem.

3) Een getuigenis van de volle overwinning van Christus

Er is echter nog een derde punt, dat dit wat duidelijker moet omlijnen, namelijk dat wij niet doen wat Hij deed. Er is verschil tussen Mattheüs 4 en Mattheüs 6. In Mattheüs 4 streed Hij de strijd ten einde, en wat betreft het fundament van het Koninkrijk, de kracht en de heerlijkheid, was het een uitgemaakte zaak toen Hij terugkeerde uit de woestijn. De overwinning was de Zijne. Uiteraard werd die overwinning pas ten volle gerealiseerd aan het kruis, maar daar, na die eerste, wezenlijke ontmoeting met de vijand, keerde Hij in de

* We hebben geen beter woord in het Nederlands. Synoniem: gezamenlijk.

kracht van de Geest als overwinnaar terug. De strijd was beslecht. Potentieel was de zaak beklonken, hoewel er nog veel meer strijd in Zijn leven zou komen. In principe was de strijd echter beslist.

In dat gedeelte uit Mattheüs 6, waar het over onze positie gaat, wordt niet een positie bedoeld waarin wij de overwinning moeten bevechten. We moeten heel erg uitkijken dat de vijand geen geweldig voordeel op ons behaalt doordat wij denken dat de strijd nog niet beslecht is. We moeten op dit punt heel waakzaam zijn, omdat de vijand altijd probeert ons in zo'n positie te manipuleren, waar de strijd nog onbeslist is. Als hij hier een zwakheid bij ons vindt, kun je ervan op aan dat hij die strijd gaat winnen. In hoofdstuk 6 wordt de gemeente niet in een situatie geplaatst waar nog een strijd uitgevochten moet worden, maar in een situatie die zeer positief is. "Uwer *is* het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid", niet: Uwer zal het zijn als de strijd voorbij is. Weet u, de bijbel is een boek met geestelijke wetten. Dit alles wordt pas verderop in het Nieuwe Testament ten volle ontsloten. Hier wordt dus de gemeente voorgesteld in een positie waar zij op de knieën strijdt in de tegenwoordigheid van de aanvallende Boze. Haar positie is die van getuigen, verklaren, afwijzen. In feite is het een afwijzing: "Van hem is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid *niet*. Uwer is ..." Voordat u ooit de aanval van de vijand kunt overwinnen, moet het feit voor u vaststaan dat dat punt al beslecht is en die positie gevestigd.

De roeping van de gemeente

Dit is de basis van een belangrijke vraag. Waarom is de gemeente hier? Het eerste doel waarvoor de gemeente hier is, is bij te dragen aan de heerlijkheid van God. Dat is het eerste, wat dat ook betekent, hoe dat ook uitgewerkt wordt, dat gaat voor alles. Het volk van God is hier vooral en bovenal om bij te dragen tot Gods heerlijkheid. U weet hoeveel er over dit onderwerp in de Efezebrief staat, de brief die meer dan enige andere brief met de gemeente te maken heeft. U bent waarschijnlijk met al deze teksten vertrouwd.

"... Opdat wij zouden zijn tot lof van zijn heerlijkheid" (1:12).

"... de heilige Geest der belofte, die een onderpand is van onze erfenis, tot verlossing van het volk, dat Hij zich verworven heeft, tot lof van Zijn heerlijkheid" (1:14).

"Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus tot in alle geslachten, van eeuwigheid tot eeuwigheid" (3:21).

"... en zo zelf de gemeente voor Zich te plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks" (5:27).

Een stralende gemeente tot lof van Zijn heerlijkheid. Ik wil het nogmaals herhalen. Het allereerste doel waarvoor het volk des Heren hier is en van

eeuwigheid tot eeuwigheid zal zijn, is om God heerlijkheid te brengen. Dat betekent dat wij hier zijn om een getuigenis in stand te houden dat tot heerlijkheid van God is.

Er zijn talloze manieren waarop dit gerealiseerd wordt, waarop door ons heerlijkheid aan de Here gebracht wordt, waarop wij bijdragen tot Zijn heerlijkheid. Het is voor mij onbegonnen werk om te proberen aan te geven hoe de gemeente bijdraagt aan de heerlijkheid Gods. Maar het feit dat het zo is moeten we erkennen, want het moet onze gedachten en houding in al onze overwegingen beheersen. Hier moet alles op uit lopen. Alles in ons leven – in ons gedrag, onze houding, onze manier van doen, ons spreken, onze relaties, onze baan, onze instelling, ons gezinsleven, ons zakenleven – moet bepaald worden door de vraag: geeft dit meer heerlijkheid aan God? Want daarvoor ben ik hier. Als dit punt eens en voor altijd voor ons vast zou staan zou dat een groot verschil maken in ons leven.

Laten we onszelf eens een vraag stellen, een allesomvattende vraag: waarvoor ben ik op aarde? Waarom ben ik hier? Wat voor interesses heb ik, wat zijn mijn doelstellingen en wat kenmerkt boven alles mijn weg door dit leven? Als ik nu heel eenvoudig zou zeggen dat ons antwoord op zo'n vraag zou zijn: "Heer, ik ben hier voor U," dan zou u allemaal amen zeggen. "Ik ben hier op aarde voor God." Maar wat bedoelt u daarmee? Het is de praktische toepassing waar het op aan komt. U bedoelt waarschijnlijk dat u allerlei dingen voor de Heer wilt doen, dat u allerlei activiteiten voor Hem wilt ondernemen. Geliefden, als wij in ons leven werkelijk onder de heerschappij van de heilige Geest komen, zodat er een echte onderwerping aan de Here is, komen we op een punt waar het ons heel duidelijk wordt dat het de Heer niet gaat om iets wat we voor Hem doen, niet om de hoeveelheid werk die we voor Hem doen. Het gaat helemaal niet om dingen. Het gaat er alleen om in hoeverre de Here in en door ons verheerlijkt wordt. Dáár gaat het om. Heel vaak denkt de Here dat Hij meer heerlijkheid door ons leven kan verkrijgen door ons op nonactief te stellen, dan door onze activiteiten. Dat gaan we wel ontdekken.

Op zo'n moment vraag je je af: "Waarom overkomt me dit? Waarom mag ik dit niet doen? Waarom ben ik uitgeschakeld? Als ik maar voor de Heer kon werken!" De Here heeft alles weggenomen. Hij heeft ons omsingeld en ingesloten en dan, als we lang genoeg wachten en met een waarachtig hart naar de Here luisteren, gaan we door de Geest verstaan dat de Here niet uit is op allerlei dingen die we voor Hem doen, maar op meer heerlijkheid voor Zichzelf in ons. En wie van ons durft te beweren dat God niet evenveel, zo niet meer heerlijkheid heeft gekregen door mensen die uiterlijk nooit veel voor de Heer hebben kunnen doen, maar Hem in hun beproevingen verheerlijkt hebben? Dat is toch zo, niet waar? We moeten inzien dat hier op aarde voor de Here zijn niet betekent dat wij Hem op onze manier dienen, maar dat Hij beslist wat Hem het

meest verheerlijkt. Onze houding moet altijd zijn dat wij tevreden zijn en het accepteren als iets werkelijk tot heerlijkheid van God is, ook al zien wij dat niet. Dat is erg belangrijk. Daarvoor is de gemeente hier, voor Zijn heerlijkheid. Deze overweging moet alle dingen bepalen.

Dat moet voor ons ook de sleutel zijn tot Zijn handelen met ons. Zijn handelen is soms erg vreemd voor ons en heel moeilijk voor het vlees. De weg waarlangs Hij ons leidt is pijnlijk en moeitevol voor ons vlees, maar we moeten al Gods handelen met ons zien in het licht van de hoeveelheid heerlijkheid die Hij krijgt in de ongeziene wereld, waar waarachtige geestelijke waarden werkelijk verstaan worden. Het kan voor ons vaststaan dat Zijn handelen met ons positief is, opdat wij zouden zijn tot lof van Zijn heerlijkheid, wij die ons vertrouwen op God gesteld hebben.

Het is deze houding, deze gezindheid, die voor altijd de vraag of wij wat voor de Heer betekenen, oplost. Ik geloof dat dit de wortel is van het overwinningsleven. Kijk naar de Efezegemeente in Openbaring 2:1-7, dezelfde gemeente die in de Efezebrief wordt aangesproken, en luister naar wat de Here tot die gemeente te zeggen heeft. “Ik weet uw werken en inspanning en uw volharding (Ik weet al die *dingen* van u die waar zijn) ... maar gij hebt uw eerste liefde verzaakt ... Wie overwint...” De overwinnaar heeft dus rechtstreeks te maken met de eerste liefde. Wat is eerste liefde? We gaan daar niet ten volle op in, maar eerste liefde houdt zeer zeker in dat er niemand in de hele wereld is die vergeleken kan worden met de geliefde. Niemand anders ziet misschien die schoonheid en liefelijkheid die zo wonderbaar zijn voor degene die liefheeft, maar hij ziet dat wel en ziet weinig anders en er is niemand met deze ene persoon te vergelijken. Die ene is alles, alles wat goed is, wat recht is, wat betamelijk is, alles wat mooi is en laat niemand iets kwaads van de geliefde zeggen. Het hart, het leven is volkomen door die ene in beslag genomen. De wereld, de horizon wordt door die ene bepaald. Dat is eerste liefde. “Gij hebt uw eerste liefde verzaakt.” O ja, je doet van alles, maar dat wezenlijke, dat fundamentele is er niet langer. Het is niet meer zo dat je niets anders in de wereld hebt waaraan je je hart hebt toegewijd dan Mij. Je hebt je eerste liefde verlaten.

Daarom brengt Paulus in Efeze 5 het huwelijk in verband met Christus en de gemeente. “En zo zelf de gemeente voor Zich te plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks.” Een vlek betekent uiteraard bezoedeling. “Jezelf onbesmet van de wereld bewaren”, zegt Jacobus. In het Oude Testament werd het hoerij genoemd als Israël vrijwillig gemeenschap had met een heidens volk. De maagdelijke dochter Israëls gaf haar kuisheid prijs. Dat is de roep van de profeten. Israël had hoerij bedreven; ze had haar reinheid prijsgegeven. Hoe? Eenvoudig door zich in te laten met de andere volken en hun goden. In het Nieuwe Testament wordt alles samengevat in één woord: de wereld. De wereld heeft in de gemeente interesses gewekt. Op een bepaald punt

zoekt men de wereld. De Heer is niet meer genoeg, is niet meer alles. Hij alleen bevredigt niet meer. We moeten iets hebben om dat te compenseren. Wij moeten zondig over de heg kijken en toegeven aan een of andere gril buiten de Here om. Dat is bevuilend door de wereld. Maar zij die het Lam volgen waar Hij ook heen gaat, hebben zich niet bevuilend. Het gaat erom of de Here alles is. Dan ben je onbevuilend.

“Of rimpel.” Wat is dat? Een aanduiding van tijd, een indicatie van leeftijd. Soms heeft een klein kindje rimpels en dan zeggen we: net een oud vrouwtje. Dat is niet het eeuwige, altijd frisse leven van de Here. Dat is iets van de tijd. Iets hier beneden heeft zijn sporen nagelaten. De gemeente is op een terrein gekomen waar ze in aanraking komt met het veranderlijke, het wankelbare, met dat wat voorbijgaat. Ze is aards geworden en maakt nu deel uit van wat moet verdwijnen. “Zonder rimpel.” Een gemeente met een gezicht zo fris als de morgen wil de Here voor Zich stellen. Maar dan moet zij hier op aarde alleen leven door de Here, uit de Here, gevoed door Zijn leven, terwijl zij haar bevrediging alleen in de Here vindt. Dat is een hoog niveau. Maar ik geloof dat hoe meer de Here onze bevrediging wordt en wij in Hem gaan rusten, hoe minder rimpels we zullen hebben. We weten in ons hart dat, naarmate de Heer meer voor ons wordt, we ons minder zorgen maken en minder onrustig zijn. We komen steeds meer tot rust en dat is een goede remedie voor rimpels! Moge de Here ons helpen deze les te leren!

De stralende gemeente is dus de gemeente waarvoor de Here alles is en die ten volle haar bevrediging in Hem vindt. Daardoor is zij niet bevuilend of bezoedeld door besmetting met de wereld. Ze wordt niet gekenmerkt door wat verdwijnen moet, wat tot de tijd behoort. Dat is nu de eerste liefde. Als de eerste liefde er niet meer is, komen de rimpels en allerlei overwegingen. U weet dat dat zo is in het menselijk leven. Als de eerste liefde er niet meer is, gaat u ergens anders kijken. De interesses zijn verdeeld. Maar de overwinnaar is iemand die geen verdeelde interesses heeft, die nergens anders naar kijkt, voor wie de Here alles is, een volledige bevrediging voor zijn hart. “Gij hebt uw eerste liefde verzaakt. Gedenk dan, van welke hoogte gij gevallen zijt.” Dit raakt de kern van de vraag wie overwinnaar is. Het betekent eenvoudig dat de gemeente of de overwinnaar weer zo geworden is als de Here heeft bedoeld, namelijk, bijdragend aan de heerlijkheid van God. Wij kunnen nooit aan Gods heerlijkheid bijdragen, tenzij we volledig door Hem in beslag worden genomen. Dit heeft de Here Jezus tot de grote Overwinnaar gemaakt.

De praktische uitwerking

Dit bijdragen aan Gods heerlijkheid, tot zijn voldoening, betekent praktisch gesproken twee dingen. In de eerste plaats betekent het het in stand houden van

een volle openbaring van God hier voor Zijn volk. Ik denk aan de apostel Paulus. In hem zien we een echte overwinnaar. Zijn toewijding aan de Here kent geen reserve. Hij kan, op grond van de praktijk van zijn leven, naar waarheid zeggen: “Ik acht alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat” (Fil. 3:8). Zo is de stralende gemeente zonder vlek of rimpel, en zo is de overwinnaar. Maar wat was het toch dat het leven en de bediening van de apostel Paulus zo kenmerkte? Was het niet het feit dat hij een volledige openbaring van de Here voor Gods volk op het oog had? Hij was nooit tevreden met halve waarheden of gedeeltelijk licht en beperkte openbaring. Hij zou nooit zeggen: “Laten we toch tevreden zijn met de eenvoudige waarheden en al dat andere maar laten rusten.” Wie zo spreekt, begrijpt niets van Gods welbehagen. Wat de Here wil is dat Zijn volk een volle openbaring van Hemzelf heeft en dat wij bijdragen aan Zijn heerlijkheid en voldoening door in waarheid te staan voor alles wat de Here voor Zijn volk verlangt. Dat is heel praktisch en wij willen niets minder ontvangen dan alles wat de Heer verlangt, voor onszelf en voor de gemeente. Dat is het eerste kenmerk van het dienen van God tot Zijn heerlijkheid.

Het tweede punt is dat het op ons hart moet liggen dat Gods volk het volle leven in de Heer zal kennen en dat het ons heel diep moet raken dat zo weinigen van hen dat leven in volheid kennen. Hopelijk is dat bij u het geval. Datgene wat u aan het hart gaat, u verontrust, u pijn doet, u meer dan wat ook bezig houdt, is mensen te zien die weliswaar het eigendom van de Heer zijn, maar slechts half leven of bijna helemaal geen teken van leven vertonen. Hun christenleven, hun christendom bestaat voornamelijk uit vormen en traditie. Ze kennen niet dat liefdevolle doorgaan met de Heer, dat gekenmerkt wordt door leven. Die afwezigheid van dat leven veroorzaakt de grootste moeilijkheden. Je kunt hen niets duidelijk maken, je kunt hen niet helpen. Een levensbasis waarop je verder kunt bouwen ontbreekt hun. Dit wordt een grote last voor je en je weet dat de vijand dit gedaan heeft. Hij die de macht over de dood had, beïnvloedt hen ten kwade en maakt van hun leven een leven van gebondenheid en doet het zoveel mogelijk teniet. Leven voor God en Hem voldoening geven betekent dat het leven van Gods volk u buitengewoon ter harte gaat. “Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed”, heeft de Here Jezus gezegd. Dan moet de gemeente het vat, het kanaal van dat leven zijn. De belangen van de Heer moeten haar ter harte gaan. Ze moet het verlangen van de Heer delen, dat dit leven in overvloed gekend zal worden. Zo wordt Gods hart bevredigd.

Nog een woord tot besluit. Wil de gemeente bijdragen aan Gods heerlijkheid en heeft zij het verlangen werkelijk stralend te zijn, dan zal zij diep moeten beseffen wat de heerlijkheid van God is. De heerlijkheid van God is de heiligheid van God, de zedelijke uitmuntendheid en volmaaktheid van God, de waarheid die Hij is en de reinheid die Hij is. De heerlijkheid van God is Zijn

natuur en bijdragen aan die heerlijkheid betekent dat we een diep besef van Gods heiligheid moeten hebben. Zo diep dat, als er iets onheiligs in ons midden gebeurt, dat een kwelling voor ons is, een diepe droefheid. Het is als een kwaadaardige ziektekiem die in het lichaam terechtgekomen is en daar vernieling aanricht en ontregeling en pijn veroorzaakt. Als zo'n ziektekiem een gezond menselijk lichaam binnendringt, begint het hele organisme te werken om het eruit te krijgen, het te overwinnen. Dat is gezondheid. Gezondheid is de kracht, de vitaliteit, de energie in een lichaam om de invasie van ziektekiemen te overwinnen. Wat waar is op het lichamelijke vlak moet ook waar zijn op het terrein van het geestelijke, in het lichaam van Christus. Het kenmerk van onze gezondheid is dat, als er iets kwaadaardigs onder ons komt en binnendringt, we dat weten in de geest. We reageren meteen, we dulden het niet, we doen ons best het weg te werken. We brengen het voor Gods aangezicht, omdat we ons er innerlijk zorgen om maken.

De gemeente in Corinthe verkeerde in een slechte geestelijke gezondheidstoestand, omdat ze het kwade in hun midden niet ernstig namen, tot de apostel er een ernstige brief over schreef, een hele strenge brief. Ze reageerden niet spontaan op dat kwade. Pas toen ze door de apostel daartoe aangespoord en vermaand werden kwamen ze in actie. Maar een gezonde gemeente beseft meteen dat er iets mis is, net als een gezond lichaam. Ze beseft dat er iets is wat tegen de heerlijkheid van God ingaat en gaat staan en zegt: "Dit mag niet! Dit maakt dat waarvoor wij hier juist zijn, kapot. We verliezen onze roeping als dit er blijft. Wij zijn hier immers ter verheerlijking van God en dat betekent dat we Zijn hart bevredigen."

Moge de Here Zijn woord in ons hart spreken.

Wordt vervolgd